

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΕΛΟΥΔΙΑ
ΔΩΔΕΚΑ ΣΠΟΥΔΕΣ
ΚΙ ΕΦΤΑ ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Α' έκδοση: Μάιος 2009

Κώστας Μπραβάκης, *Εικοσιτέσσερα προλούδια, δώδεκα σπουδές κι επτά
πικρά τραγούδια*

Εκδόσεις-περιοδικό **ΠΑΝΟΠΤΙΚΟΝ**
Αγαπηνού 4, τ.κ. 54621, Θεσσαλονίκη
τηλ.: 2310 270399, 693 7745452
e-mail: kdespiniadis@yahoo.gr
www.panopticon.gr

ISBN: 978-960-89660-??-??

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΡΑΒΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΕΛΟΥΔΙΑ
ΔΩΔΕΚΑ ΣΠΟΥΔΕΣ
ΚΙ ΕΦΤΑ ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΑΝΟΠΤΙΚόν

μη χτυπάς μια πόρτα που ανοίγει
με την ανάσα σου μονάχα
βγάλε τα παπούτσια σου
και μπερως το γόνατο στα μυστικά της λίμνης

έλα
πάμε να ξυπνήσουμε τ' άλογα
σε λίγο θα φέξει ο κόσμος
να μη χαθούμε πάλι στην επόμενη στροφή

Πού και πού

Πάει καιρός
που έξω απ' την πόρτα δεν ακούγεται κανείς
μόνο κάτι αντάρτες πρόγονοί μου
φάχνουν για σπασμένα κεραμίδια
πού και πού με ξαγρυπνούν

κοιμάμαι αγκαλιά μ' ένα βαζάκι νότες
τραβώ κάθε μέρα μία
και την πετώ απ' το παράθυρο
μα αυτές οι άτιμες
δεν τελειώνουν ποτέ
και ο χρόνος κυλάει στα πεδινά του κόσμου
γυρεύοντας ανήφορο

Η μανούλα

και πρόσεχε
είπε η μανούλα
να σηκώνεις το χέρι
να λες μάλιστα κυρία
να μη κοιτάζεις κρυφά κάτω απ' την έδρα
να είσαι το καλό παιδί της τάξης
και κυρίως να είσαι σοβαρός
ακούς;
σοβαρός
ποιος ξέρει
κάποια μέρα μπορεί να γίνεις ποιητής

Βλέπω

Μια άσπρη πέτρα
ένα κίτρινο φτερό
και μια πορτοκαλένια θάλασσα

βλέπω
μια πόλη που κοιμάται
μια πόλη που τρίζει
μια πόλη που βρυχάται
μια πόλη που πέφτει

μη φεύγεις απ' τον ίσκιο σου

μείνε στη θέση σου
μείνε στη θέση σου
σε λίγο θα περάσει η ζωή γονατιστή
μη ξεχαστείς και σε μαγέψει

ακολούθα τον ίσκιο σου
ακολούθα τον ίσκιο σου
εκείνος ξέρει το δρόμο

ακολούθα τον ίσκιο σου
εκείνος ξέρει

Η γενναιότητα του στρατιώτη Βολφ

Θα πρέπει εδώ να διαπιστωθεί
Η γενναιότητα του στρατιώτη Βολφ
Ο οποίος κρεμάστηκε απ' το ταβάνι
Όταν του αποκάλυψαν πως πολεμούσε για
Μια εικονική πατρίδα
Κάτω από τις διαταγές ενός κλωνοποιημένου
Στρατηγού
Με σφαίρες από πλαστικό
Φιλικό στο περιβάλλον
Με άρματα μάχης από καουτσούκ
Κινούμενα με ηλιακή ενέργεια

Είπαν πως δεν κάτεχε τα νέα όπλα
Άλλοι πως κιότεφε
Και κάποιοι βιάστηκαν
Να του κολλήσουν τη ρετσινιά του ντιγκιντάγκα

Διαλύθηκαν ήσυχα
Ωστόσο δυσαρεστημένοι
Για την αδικαιολόγητη αύξηση της τιμής
Των οπωροκηπευτικών

Η ζωή χωρίς τη Ζωή

Τι να 'γινε κείνη η γειτονοπούλα
–Ζωή τη έλεγαν θυμάμαι–
που απ' τα παπούτσια της τρέχαν φαντάροι
από τα δάχτυλά της χώματα
κι απ' το βυζί της αστραπές;

Έπιασα κουμπαραά
μιά-μιά να φυλάω τις νύχτες
με τ' αυτί στον τοίχο
μια μέρα είπε θα με πάρει στον οντά της
κι εγώ περίμενα το χτύπο
μια ολόκληρη ζωή

Είδα τη Λαμπρή μια χοντρή
χήρα συνταγματάρχη
έσκυψε ν' ασπαστεί το χέρι του παπά
κι απ' τον κόρφο της έπεφταν δίκοχα

Χορεύετε;

Ἦρθα ντυμένος φαντάσματα
στον ετήσιο χορό των νυχτερίδων
χαίρετε
πώς είστε
μα τι ωραία που τα λέτε

δε θέλει πολλά να γίνεις μύστης
μια ακροβατική υπόκλιση
μια στάση απαιτητή των οπισθίων
κι ένα σεντούκι καρακάξες
πρόθυμες στα λόγια τα παχιά

Τα γενέθλια του κυρίου Αλφόνσο

Σήμερα η κυρία Ραμπίρεθ δεν έβαλε τις φωνές
Κράτησε τα προσχήματα μιας και ήταν τα ογδοηκοστά
Γενέθλια του κυρίου Αλφόνσο
Μια μόνο μέρα
Κι αύριο πάλι
Θα έχωνε τα νύχια της στις σάρκες του
Θα έσχιζε το δέρμα του χειρουργικά
Και θα αποκάλυπτε για μια ακόμα φορά
Τη γύμνια του
Η κυρία Ραμπίρεθ σέρβιρε τα μακαρόνια
Σχεδόν συγκινήθηκε
Ο κύριος Αλφόνσο τελείωσε με την ησυχία του
Τη συνομιλία του με τους νεκρούς
Συμπλήρωσε τον τελευταίο στίχο
Και διάβασε δυνατά

*Ω, εσύ πρώτο φως της νιότης μου
ας ήσουν νυχτολούλουδο
να μη με δουν ηδονικά να σε φιλώ
ας ήσουν χαρταετός
να τρέμω μη σε χάσω
κι άγουρο νερό
στο πρωτοβρόχι να σε πιω
Μάιρα Ραμπίρεθ
ακόμα δε μας πέτυχαν
πάει να πει
ζήσαμε
μια μέρα ακόμα*

Το φωμί και το μελάni

Να, πιάσε και συ
Σήμερα το μοίρασαν μαζί με το φωμί
Έχουμε βλέπεις επέτειο
Μπορείς αν θέλεις να το ανταλλάξεις μ' ένα καρβέλι
Ή το καρβέλι μ' ένα φύλλο χαρτί
Ή το χαρτί με το μελάni
Ποτέ όμως δε θα έχεις και τα δυο μαζί
Από τότε που απαγορεύτηκε η ποίηση
Το γράψιμο τιμωρείται με θανατική ποινή
Ο έρωτας επιτρέπεται
Αρκεί να μη γράφεις τίποτα γι' αυτόν
Ούτε καν να σκαλίσεις τ' αρχικά σου σ' ένα δέντρο
Και κάθε χρόνο στην επέτειο
Μοιράζουν μελάni μαζί με το φωμί
Έτσι για να μας τη σπάσουν

Η επικίνδυνη κλίση του ποτέ

Οι κινδώσεις των παρειών
Και η απρόβλεπτη τριχοφυΐα
Των αγαλμάτων

Ο χρόνος
Τετράδιο χωρίς γραμμές
Κι ετικέτα

Η επικίνδυνη κλίση του ποτέ

Αδικαιολογήτως παρών

Σ' ακούω και γράφω
με το 'να χέρι ανήμπορο και τ' άλλο πεινασμένο
μ' ένα σωρό τρελούς να με σηκώνουν στα χέρια
από αγάπη ή οργή πράγμα αδιάφορο
σ' ένα σώμα δαρμένο και χιλιοφιλημένο η κατοικία μου
με τα πολλά μικρά παράθυρα απουσίας
και τη φθαρμένη σκεπή

θα μπορούσα να ζω αναπνέοντας τα συνήθη
ή να πεθαίνω κάθε φορά που απελευθερώνω πελαργούς
μα πώς να ζεις με ελάχιστο βαθμό δυσκολίας
στη νυχτερινή αναφορά των φαντασμάτων
αδικαιολογήτως παρών;

και το κορμί μου κρεμασμένο στο κενό
πώς να χρεωθεί τόση ανάγκη σε μια στιγμή ανυπαρξίας
αυτή η αδιαπραγμάτευτη εξουσία των ειδώλων
οι άλλοι μέσα μου οι ορεσίβιοι αντάρτες
να διαμαρτύρονται
για μια εξέγερση που πνίγηκε σε αφρώδη οίνο
και στων βουβώνων τους ιριδισμούς

σ' ακούω κι αντιγράφω απ' τους τοίχους
τα ωραία ασήμαντα
με κρυφακούς εντοπίζω τις ιδιοφωνίες
αναπνέω τα συνήθη

σ' ακούω και γράφω λες και δε χόρτασα
λευκές σημαίες
με γλωσσικούς ερματισμούς και ξέφτια ηλιογραφίας
προσανάμματα κατάλληλα
για θαλπωρή οικογενειακής εστίας
ομολογώ το ανειδίκευτο θάρρος
σε έργα υψηλής οδύνης
και πέφτω σαλπικτής στο πεδίο της μάχης
ανέραστος του αίματος

σ' ακούω και ζωγραφίζω την κλίμακα του λευκού
με πορφυρές επισημάνσεις
από μια μύτη μολυβιού
που δε χωρατεύει όταν πληγώνει
αναγνώστης εμπύρετων στίχων
απρόσκλητος επισκέπτης σε δείπνο ασκητικής
και μαύρο ασυμβίβαστο μελάني

σ' ακούω και ξοδεύω
τους κόκκινους σηματοδότες
αδέσποτη σφαίρα με λυμένο χειρόφρενο
και την κατάρρα της χοντρής περιπτερούς
κουβαλώ μαζί μου τον τροχονόμο
μια υστερική σπίντο σοπράνο
ένα βουλευτή με το σωφέρ του
και ίσως μια ροδακινιά

σ' ακούω και υπογράφω βεβαιότητες
έχασα όλες τις μικρές εμπειρίες θανάτου
αν μπορείς να αναποδογυρίσεις μια χελώνα
ή να δώσεις σ' ένα ζητιάνο
είναι και τα δυο μικρές στιγμιαίες
αναστολές της αναπνοής

γέμισε ο κόσμος κυνηγότοπους
κάποιος θα σημαδέψει και σένα
μαζί με τον τροχονόμο
την υστερική σπίντο σοπράνο
το βουλευτή και το σωφέρ του
και ίσως τη ροδακινιά

Η αλεπού

Αδράχτι που γυρίζει ο κόσμος
χωρίς αέρα
χωρίς φωνή
το δίχως άλλο
δεν προφταίνει ν' ακουμπήσει την ουρά
της αλεπούς
ο άσφαιρος κυνηγός
κι αν ρυάκι αδούλωτο
δε φτάνει να δροσίσει τα πόδια της
η αλεπού
σ' ένα δάσος με σημάνσεις διεξόδου
πού ακούστηκε ανταρσία χωρίς το αίμα
από στήθος άτριχο
μια τιμή χωρίς αξία
η αλεπού
με εντροπία χαμηλή
σε τέμπο αταραξίας
νάτος ο άνθρωπος
χωρίς αέρα
χωρίς φωνή

Το μπλουζ του νικημένου

Απόψε θέλω ν' ανοίξω τις φλέβες μου
Και να χυθεί στο πεζοδρόμιο
Όλο αυτό το ξινισμένο γάλα
Που χρόνια κουβαλώ αντί για αίμα

Απόψε θέλω να πιω τον έρωτα πικρό
Όπως τον πίνουν στα χαμόσπιτα
Τυλιγμένο σ' ένα τάλιρο
Τα κορίτσια της ανάγκης

Απόψε θέλω να μιλήσω
Με τη γλώσσα κομμένη στα δυο
Διάλεξε τι θες ν' ακούσεις
Την αλήθεια ή το ψέμα

Απόψε θέλω να παίξω ένα μπλουζ
Σε μια χορδή ακροβατώντας
Σ' ένα υπόγειο μ' ανάσες αιθανόλης

Απόψε θέλω να παίξω ένα μπλουζ
Για μένα

Το όνειρο

Ακόμα αλυχτούν τα σκυλιά
ο δασονόμος ήρθε στην ώρα του
μέτρησε ένα-ένα τα κομμένα ποδάρια
και σημείωσε στο μπλοκάκι
εννέα στρατιώτες, δώδεκα αξιωματικοί
και τρία άγνωστα ποδάρια χαμηλών ανθρώπων

η ορχήστρα των Ανέμων έπαιζε την Ηρωϊκή

Ακούστηκαν φτερουγίσματα
θ' απογειώθηκαν τα περιστέρια να μοιράσουν
τηλεγραφήματα θανάτου

έξω ο παπάς άρχισε ν' απαγγέλλει Ρεμπώ

ύστερα βρήκα τη μάνα μου στο κατώι
να μαδάει έναν κόκορα

όπως με κοιτούσε θυμήθηκα ότι βρέχει

Τάσεις φυγής

Με είχες στο κατόπι
με τ' όπλο σου γεμάτο
με την κάνη στραμιμένη σε λάθος μοίρα
μα στο σεντόνι που άπλωσα
τα παιδιά δε ζωγράφισαν στόχους
μόνο ένα περβάζι βασιλικό
μα εσύ ίσια στη γλάστρα σκόπευες

Φεύγω ντυμένος λάφυρο σώμα
γεμάτο πληγές από ένα σαρκοφάγο μαρκαδόρο
Θα καρφώσω τους στίχους μου στην πόρτα σου
να σε ξυπνούν τις νύχτες οι φωνές των μελλοθάνατων

Φεύγω με όλα τα παράθυρα ανοιχτά
και την εξώπορτα ξεκλείδωτη
για άλλη μια φορά ανάδερφος
όπως ήρθα

Το άγριο ποίημα

Το άγριο ποίημα
με τα σπασμένα δόντια
δεν πέρασε ποτέ έξω απ' την πόρτα σου
μόνο κάτι γράμματα αγαπητικά
με φιλημένα γραμματόσημα
κάτι πορδές αναξιώνυμες
και κάτι κορδελάκια

έτσι θυμήθηκες
να ρίξει το νερό στις αγριάδες
να χαραχτεί το διψασμένο ποίημα
στις παλάμες του θεριού
και πίσω σου μια καταιγίδα

Αχάριστο νόμισμα

Ανακάλυψα μια τρύπα στη τσέπη
από κει θα πήδηξες αχάριστο νόμισμα
δε σου 'φταναν θαρρείς η ζεστή μου φόδρα
τα χάνδια απ' τα δάχτυλά μου
άντε τώρα να σε προλάβω έτσι που τρέχεις
στάσου
πας ίσια στον υπόνομο
στρίψε αριστερά σου λέω
αχάριστο νόμισμα
ονειρευόσουν χρηματοκιβώτια βαριά
χαρτογιακάδες χαρτοφύλακες
τα πιο φτηνά σου όνειρα δεν τα 'κανες ακόμα
ήθελες λέει να γίνεις τσεκ
ή κάρτα ανάληψης
έστω δωροεπιταγή
αχάριστο νόμισμα
σε κάποια χαραμάδα σφηνωμένο θα σε βρω
διάλεξε την ποινή σου
θες να σε ρίξω στ' αλογάκια
ή στα μηχανάκια του καφέ;

Φωτοβολίδα

Λάμψη πρώτη

Η ταβερνιάρισα κι ο δεκανέας
Και το στυλό του ταχυδρόμου
Και το αφρόφαρο με το στενό γιλέκο
Σε δείπνο εργασίας

Λάμψη δεύτερη

Η ταβερνιάρισα κι ο δεκανέας
Και το στυλό του ταχυδρόμου
Και το αφρόφαρο με το στενό γιλέκο
Σε θέση συνουσίας

Λάμψη τρίτη

Η ταβερνιάρισα κι ο δεκανέας
Και το στυλό του ταχυδρόμου
Και το αφρόφαρο με το στενό γιλέκο
Σε αποστολή αυτοκτονίας

Η Μουσική του Φοίνικα

σχόλιο πάνω στο ομώνυμο έργο του Γιάννη Χρήστου

πότε θα γεννηθώ
με την ψυχή μου έξω απ' το σύρμα
με του κισσού το βλέμμα ανάργυρο
με τ' αποκαΐδια της τελευταίας των ημερών
στη χούφτα

εγώ
το προσκυνημένο γένος της ευταξίας
φευδεπώνυμο μέλος της εξουσίας των δακρύων
με εικοσιτέσσερα αγκίστρια
των φωνηέντων τα ολισθήματα
παράκτιος αλιεύω
και λέξιππος ιχνηλατώ

εγώ
με τ' αριστερό το χέρι το σπασμένο
κι ένα ποδάρι ξύλινο
μαχαίρι ακονισμένο σε στάχτη ζεστή
εφτά πληγές να εξομολογηθώ

με το σβηστό καντήλι των ματιών
ζωσμένος της ανάγκης τ' άρματα
ποια είναι η γη που έστρωσε άνοιξη
και καρτεράει το σώμα μου
ποια είν' η μάνα που στον κόρφο της
θ' αναστενάξω

και ποιας πατρίδας κλειδωνιά
να ξεκλειδώσω;
πυγολαμπίδα εγώ
με τ' άγρια δέντρα ζω
φωτίζω τα περάσματα των ελαφιών
μέχρι να 'ρθει η φωτιά
να με πληρώσει

πότε θα γεννηθώ
χωρίς των γερασμένων χρόνων τις στριγγλιές φωνές
το βουητό της γης συθέμελα που τρίζει
με τη σκόνη στα βλέφαρα και τη λάσπη στο μάγουλο
θα σε φωτίσει ο κεραυνός
για μια στιγμή θα φανείς σε μια στιγμή θα σβήσεις
θεά των άγριων καιρών και των σφοδρών ανέμων
κρύψε με άλλη μια φορά στην αγκαλιά σου
άνηβο

πότε θα γεννηθώ
με κόκκινη κλωστή δεμένη στ' ακροδάχτυλο
με θυρεό ανάδελφο στο μέτωπο
χωρίς του πόντου τις φυλές
χωρίς σταυρό

πικρό πουλί της θύμησης
αντίπερα χτισμένη τη φωλιά
πάνω στα κόκαλα των ευγενών αγίων
μα πίσω απ' τα φυλλώματα
τρυφερά χτυπάει η καρδιά του μίσχου
κρατάει γερά το κύκνειο άνθος
μια εποχή ανεμόμυλων γι' αντίδωρο

ας έρθουν κοντά τα σχολικά τα βήματα
όσο ν' ασπρίζει ο ασβέστης στα πάνινα παπούτσια
και οι σημαίες θαλασσιές
με των σωμάτων τα γυμνάσματα
η αγριάδα στην αυλόπορτα
κι ένας παλιός Ιούνης
ζεστό νερό του ποταμιού
έκρυφα στην αχυρένια θημωνιά
όλα τα μυστικά του καλοκαιριού
σε σκέπασα καλά να μη σε δουν
τυλιγμένη στα φύλλα της μουριάς
μ' έρωτα φτερό στον ώμο
χωρίς ένα μη
ούτε ένα όχι

Τρύπιο κανάτι

Ευτύχησες ν' αφουγκραστείς τις ράγες του περιώνυμου
Ως κυνηγός των ευγενών
Και των ωραίων μύθων
Με τον καιρό αντίκρυ κι ένα ποτήρι ωκεανό
Τι έχω αφήσει στο κρυφό σου πορτοφόλι
Που κουδουνίζει αργυρά μετάρια
Κι αφηνιασμένα χρόνια;

Δοκίμασε λίγο απ' το θυμό μου
Ν' αναπαυτεί εν ειρήνη η ευσεβής σου πλάνη
Προτού αρχίσει η συρραφή των κενών
Με το κανάτι τρύπιο
Σ' ακολουθεί μια έρημος

Ω σπιθαμή μεγάλωσες
Δε σε χωράει η παλάμη

Μιλάς

Μιλάς με εισαγωγικά
και δεν ακούγεσαι
μιλάς με αστραπές
και δε σε βλέπω
μιλάς με σημαδούρες
μιλάς, μιλάς
και δεν προφταίνω να μαζεύω
τα σύμφωνα που φτύνεις

Ο ωραίος πρίγκιπας άλφα

Η μια μετά την άλλη
αργοπορημένες επιστρέφουν οι λέξεις
η μια έχασε το όμικρόν της
η άλλη το ωμέγα της
και η πιο μικρή
την πιο μεγάλη αγάπη της
τον ωραίο πρίγκιπα άλφα

αχ μικρή μου πριγκίπισσα
που ο πόνος της αγάπης
δε χωράει στο όμικρον
και στο ωμέγα περισσεύει
χωράει στο άλφα
όλος ο μικρός ο κόσμος
κι ο μεγάλος
χωράει κι αυτός

Ήχος φρόνιμος

άναψα πρόσωπο ευθείας
μια τσέπη γεμάτη χελιδόνια σ' επισκέφτηκα
έγινε κάρβουνο το χέρι που έσφιξες
ο φρόνιμος ήχος επέστρεψε στο φλάουτό σου

ντύθηκες ομοιόμορφα νύχτα
με τ' όνειρο στα σκέλια αποκοιμήθηκες

Τα ποτάμια που έχασα

φέξε φεγγίτη φέγγος
στης φυλακής μου το περβάζι
κι όσα μαλάματα έχασα
κι όσα χρυσά δε βρήκα
μισή ψυχή δεν κάνουν

πονώ να ξοδέψω τόσο νερό
για να πιω ένα ποτήρι

Κοκκινοπόταμος

Κάπου εκεί στο βαθύ του ποταμού
γεννιέται η πιο μεγάλη σου μέρα
δε θα 'ναι Δευτέρα ή Παρασκευή
ούτε Μεγάλη Πέμπτη
θα 'ναι η δικιά σου Κυριακή
χωρίς φαλμούς και λαμπαδοφορίες

ΔΩΔΕΚΑ ΣΠΟΥΔΕΣ

Ω, εσύ, ο γλυκός μου θάνατος

Αν κελαηδάει, έχει καλά
μ' αν έχει σωπάσει μέσα σου ο ποιητής
άσε τους άλλους όμορφα να κάψουν τα φτερά τους
στο κάτω-κάτω εσένα τι σε κόφτει;

Τους καρπούς σου γεύτηκα κρυφά
πού να 'ξερες, μεθύσι απ' τους χυμούς σου
και στις ρίζες σου ούτε που κοίταξα
αν είν' γερές, για χρόνια θα φυλλορροείς
κι αν σάπιες, ούτε που νοιάζομαι
συ θα σωριαστείς ανάσκελα
και γύρω σου θα παίζουμε κρυφτούλι τα χαμίνια
για σκέψου όμως
οι τελευταίοι σου καρποί
πόσους θα φαν τα πρόβατα
πόσους θα λιώσει η ζέστη
μα τα κουκούτσια βαθιά θα φυτευτούν
κι είθε
το σπέρμα σου να 'ναι γερό
βαθιές να δώσει ρίζες
πάλι αν ξανάρθω, να σε θυμηθώ
συ που καμένος ήσουν
κι ακόμα καίγεσαι
δε θυμάμαι να ζήτησες νερό
μόνο φωτιά ζυγώνεις

μα, άσε με

το θάνατο μου ήσυχα να πιω
κι αν τον φιλήσω
εσένα τι σε κόφτει;

Μάθημα σε νέο ποιητή

Βαθιά να σκάβεις, είπε
πρώτα με τα χέρια
ύστερα με το μυαλό
και στο τέλος με την ψυχή
έτσι θα σου φανερωθεί ο δαίμονας
μην τρομάξεις, δώρο είναι
ή ευκαιρία

πάνω του μ' ορμή
κι αν σε νικήσει
μ' ατμούς θα ζωγραφίσεις την αιώνια σιωπή σου
μα κι αν νεκρός μπροστά σου σωριαστεί
μη φανταστείς πως σώθηκες
τώρα που έγινες δαίμονας κι εσύ
ποιος αλαφροίσχιωτος νομίζεις ότι θα σκάψει να σε βρει;

(Μάζεψε τα μολύβια του και μ' έναν πήδο βρέθηκε στο δρόμο.

Ο κόσμος τρεχούμενο νερό,
με μια γουλιά ξεχάστηκαν όλες αυτές οι δασκαλίες)

Μαύρη λέξη

Τετράδιο των ανοιχτών γραμμών
διστάζω να σε γεμίσω σκαλίσματα
χέρι πριν που καταιγίδα των πληκτών
ξανά σε σιγανή βροχή
πεθύμησα να σ' έχω χωρίς αστερισμούς
και φως ηλεκτρικό στο ζύγωμα των ματιών
άσπρο σου γράφω κι αν όχι
κίτρινο ηλιοφέγγαρο στον δεξί σου ώμο
χέρι μου χαρτί μου
πόσα βράδια χωρίς
μα τώρα εδώ
εσύ παιδί κι εγώ μολύβι
κι αν στάξω μελάνι των ματιών
να πιεις
να θυμηθείς πώς το μπράτσο σου χάραζα
μ' ένα δάσος δοξαριές
την εποχή των δισταγμών
και των ωραίων ερώτων

μαύρη μου λέξη
πονάνε οι πατούσες σου
την ώρα που σκαρφαλώνεις στο πάνω χέιλι
κι αδειάζεις το χρώμα σου
ν' αλαφρώσεις
απ' το κόκκινο του άλφα
απ' το μπλε του βήτα
απ' το πράσινο του λάμδα

κι από το λευκό του ωμέγα
γλίτωσες απ' την αρπάγη της ίριδας
κι ούτε ένα χρώμα ζήλεψες απ' το χακί του κόσμου
γρήγορα σβήσε τα αφωνήεντα
προτού στοχεύσει πάνω σου
η εξουσία των πυρίμαχων συμφώνων

Η φλούδα

Μου έδωσε ένα κομμάτι γυαλί
και είπε: χάραξε, μα πρόσεχε
δεν είναι χαρτί να το σκίσεις
μελάνι να το σβήσεις
είναι ο κορμός μου
γράφε, γράφε
μέχρι να φτάσεις στα πρώτα κλαδιά
εκεί θα δεις τα πρώτα φώτα
κάτοχος της νέας γης
θα πατήσεις το πόδι στη στεριά
τα γραφτά σου καθρεφτάκια θα χαρίσεις
και με τιμές θα σε γεμίσουν
ύστερα, επαίων πια
κλαδί-κλαδί θα σκαρφαλώνεις
την κορφή που σε ποθεί
θα ονειρεύεσαι

Κουράστηκα να γράφω, αλήθεια
είχα τόσα πολλά που δε μου 'φτανε το χέρι
κι όσο πονούσα, τόσο έκοβα πιο βαθιά τη φλούδα
και αυτή με μιας ξεκόλλησε
κι αποκαλύφτηκες
άσπρη και απροστάτευτη
με χαμηλά το βλέμμα
ικέτιδα

Ωραιοτάτη μου κυρία
ποια άρια θα παγώσει στα χείλη σας
όταν το γυαλί θα φτάνει στο κόκαλο;

Το δαγκωμένο μήλο

Τρέχουν αμπέλια τα μάτια σου
μέθη μεσημεριού βαριά ανάσα
σπαθίζουν οι τρυγητές κοκκινόχρωμα σώμα
γυμνή κληματόβεργα
ξινόμαυρο χέιλι
η αγάπη γεννάει στις φυλλωσιές
άγουρα μήλα
όπως εκείνο που δάγκωσες και τ' άφησες μισό

δεν έχω χέρια
απαλά να σε κρατήσω να μη σπάσεις
ψυχή δεν έχω να σου ζεστάνω στο τσουκάλι
μόνο δυο καρφιά
ένα για σένα
ένα για μένα
να κρεμάσουμε ψηλά τα καλοκαίρια μας
να μην τα φτάνουν οι χειμώνες

Πέτρα

Κουράστηκα
να μετράω τους τοίχους
τα πεζοδρόμια
και τα στεγνά ποτάμια
ν' ανεβάζω τη φλεγμονή στο ανίκητο ύψος

πόσο ακόμα

θα σπαθίζω ανεμόμυλους

γέρασα να σ' ανεβαίνω πέτρα
κι ούτε μια βρύση
ένα καμπαναριό

Ο πατέρας

Χωρίς άστρα απόψε η νύχτα
χωρίς ευαγγέλιο η εκκλησιά
κάποτε τέτοια ώρα
πάνω απ' τις στέγες
περνούσαν άγγελοι

Στην πόρτα ξεπρόβαλε ο πατέρας
κρατώντας ένα τετράδιο με ποιήματα
πάρε, είπε
είναι μεγάλη η νύχτα

Στα βαθιά του κόσμου

Σ' άρεσε πάντα να κοιμάσαι στην άκρη της γης
αν πέσω δε θα 'χεις ν' αγαπάς
με χέρι αλεξίπτωτο θα σε κρατούσα
να μη βουτήξεις στα βαθιά του κόσμου
ώσπου απολιθώθηκες
κι αχρείαστα τα βρόγια που έστηνα

Η καρδιά του ποιητή

Έχω ένα φίλο απ' τον καιρό των ελαφιών
Γεμάτο το πηγάδι του μ' ανέμους
Γεμάτη η ψυχή του μ' αφρισμένα κύματα
Κι η κατηφόρα του απότομη
Κι η ανηφόρα του ολόδρωτη
Μα η καρδιά του λίμνη
Γεμάτη φεγγάρια
Έχω ένα φίλο ακριβό σαν φύλλο
Που αιωρείται
Ψάχνοντας επί ματαίω
Τοποθεσία προσεδάφισης
Έτσι θαρρώ κι οι ποιητές
Χαμηλώνουν για μια γουλιά νερό
Κι ύστερα αποφεύγουν
Έχω ένα φίλο
Σαν καλαμιά που καίει
Και σαν κερύ

Το κρίσιμο λάθος

με χαλινάρι τι, χέρια μου
την τύχη μου κρατάτε;
δεξιά η περηφάνια μου κι αριστερά η ψυχή μου
στη μέση ο τυφλοπόντικας
αυτός που ορίζει το σκοτάδι
κι εσείς ένας στρατός αρματωμένα δάχτυλα

κι αν έκλεψα περιστερώνες
ήταν γιατί πέταξα νύχτα
με το φεγγάρι άρρωστο
κι ακόμα δεν έφτασα
κι ούτε

χέρια κομμάτια από πηλό
τα σάρωθρα παλέψτε
μας περικύκλωσαν οι ερημιές
κι ο φόβος της αφωνίας
ήταν που δεν πουλήσατε τον ίσκιο σας
στα ράφια τα ψηλά των εμπορειών
κι ούτε περιμένατε την άνοιξη
στους πάγκους των πανηγυριών
σας είχα πάντα στις τσέπες δυο βοτσαλάκια ανατολή
κι αν άλλαζε ο καιρός
γινόταν ξίφος

Η πόλη

...κι έτσι καμιά φορά
συναντιέμαι με την πόλη μου
χρόνια τώρα
φωνές παλιές
πλακόστρωτα ενθύμια

γεμίζει ο τόπος σχολική εκδρομή
η μια απέναντι από την άλλη
ξετινάζουν τα λόγια οι νοικοκυρές
χώμα βουβό
πατημασιές
ατάραχα ρόδα
διάφανος τοίχος
με μια εικόνα σήμαντρο στην αυλή του θεού

βρέχομαι πρώιμα νερά
κι αθροίζω πορτοκάλια στην αγκαλιά της Μυρσίνης
χρόνια σεντόνια στο σύρμα
φτερουγίζουν τ' ανείπωτα

πόσο να γείρω ακόμα
για να μη φαίνονται οι απουσίες μου
δεν έχει άλλο δρόμο να ξετυλίξει το κουβάρι
βρήκα μια πόρτα αχιβάδα
με μικρά νησάκια πεταλίδες
κύματα της πόλης ιδανικά
κι εξάισια αρώματα Ήβης

Μια νύχτα όλες οι νύχτες

βούτα
ψυχή μου στα βαθιά σου
απόψε έρχονται τα θαύματα

χόρεψε
πάνω στα πυρωμένα κάρβουνα
και σεις παιδιά
τρεχάτε να προλάβετε το νέο

να, καταφτάνουν τα λαλούμενα

το καράβι ήρθε από νωρίς
μ' ένα φορτίο ακορντεόν
να μπούμε, λες;
τι κι αν μας πλανέψουν μέδουσες
μια νύχτα όλες οι νύχτες

ΕΦΤΑ ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
(in memoriam)

Σ' έστειλαν σ' ένα χαρτόκουτο
ή σε υπνόσακο
ή δε θυμάμαι καλά
θυμάμαι μια φωνή
που θύμιζε ευφώνιο παραπαίον
στεκόμουν εκεί
και σ' έβλεπα ν' απομακρύνεσαι
μπαταρισμένη φαρόβαρκα
κι ούτε ένα τραγούδι
τραγουόδησα

Έλα να σου δείξω τις φωλιές των αηδονιών
να μια
να κι άλλη
κοίτα πόσες
αγκαλιές
μικρά καρτέ
από ένα κομμάτι ξεθωριασμένης ταινίας
του στρατιωτικού κινηματογράφου
μα τα φιλιά σου ήταν όλα εκεί

Ο Κέισι είναι ο φίλος μου
ο Κέισι είναι ο σκύλος μου
τώρα γιατί δεν τον φωνάζω Τζακ, Αζώρ ή Μπόμπυ
είναι επειδή
ο Κέισι είναι ο σκύλος μου

Η δασκάλα η κυρία Ευανθία
δεν έβαφε τα μαλλιά της
δεν έβαφε τα νύχια της
η δασκάλα η κυρία Ευανθία
δε φορούσε πανταλόνια
ούτε μοντέρνα εσώρουχα
δεν έτρωγε λάδι τις Τετάρτες
και τις Παρασκευές
η δασκάλα η κυρία Ευανθία
έκανε κάπου-κάπου το σταυρό της
και σήκωνε τα μάτια στον ουρανό

η δασκάλα η Ευανθία
ήταν κι αυτή στον επιτάφιο
αυτή τη φορά δε σήκωσε τα μάτια
θα με γνώρισε μάλλον

Για να σ' ακουμπήσω
δεν έχω παρά να σηκώσω το χέρι μου στον αέρα
απ' τους ήχους καταλαβαίνω ότι είσαι εσύ
χαϊδεύω τα μαλλιά σου
κι ακούω κόρνα αγγελικά
αγγίζω το πρόσωπό σου
κι ένας υγρός πλαγιάυλος με συνεπαίρνει
σκουπίζω τα μάτια σου
κι ακούω τις σειρήνες του ασθενοφόρου

αρχίζω να αμφιβάλλω
ότι θα μάθεις ποτέ
πως έπαιρνα κρυφά
μαθήματα theremin

Ψιχάλισε
τι λες
πάμε για σαλιγκάρια;
μη σε νοιάζει αν λασπώσουν τα παπούτσια μας
θα τα πλύνουμε στην πίσω βρύση του σχολείου
μπορείς να μου δώσεις κι ένα φιλί
δε θα σ' εμποδίσω όπως τότε
κι ούτε στη μάνα σου θα το πω
τι κι αν περάσαν λίγα χρόνια
την τέχνη δεν την ξέχασες
έτσι δεν είναι;
έτσι δεν είναι;

Μπορείς να διαλέξεις το ξύλο
μαόνι και καρυδιά είναι δυο καλές λύσεις
μετά πάμε στο τριανταφυλλόξυλο
είναι βέβαια ακριβή λύση
δοκιμασμένη όμως
να σου πω
δες και τη μουριά
φτηνό μεν
αλλά ελαφρύ
δε θα σε ζορίσει στο κουβάλημα
τι να σου πω
έτσι κι αλλιώς
για μια συναυλία το χρειάζεσαι
γιατί να ξοδεύεσαι για ένα κοντραμπάσο;

Η ΣΥΛΛΟΓΗ *ΕΙΚΟΣΙΤΕΣΣΕΡΑ ΠΡΕ-
ΛΟΥΔΙΑ ΔΩΔΕΚΑ ΣΠΟΥΔΕΣ ΚΙ ΕΦΤΑ
ΠΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ* ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ
ΜΠΡΑΒΑΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΑΠΟ
ΤΟΝ ΚΩΣΤΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΗ ΠΟΥ ΕΙ-
ΧΕ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟ-
ΣΗΣ. ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΗΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΤΖΑΝΙΩ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥ. ΤΟ ΕΞΩ-
ΦΥΛΛΟ ΣΧΕΔΙΑΣΕ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Α-
ΝΤΩΝΙΟΥ. ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑ-
ΚΗ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΔΕΤΗ-
ΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ Θ. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ
Π. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟ. ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΣΕ
600 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΤΟΝ ΜΑΗ ΤΟΥ 2009
ΓΙΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΠΑΝΟΠΤΙΚΩΝ

Αριθμός έκδοσης

21